

Arrest

nr. 104 981 van 13 juni 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat A. PIROTTE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U beweert de Afghaanse nationaliteit te bezitten, afkomstig te zijn uit het district Surobi van de provincie Kaboel en van Pasjtoense origine te zijn. Uw vader en uw broer waren allebei aangesloten bij de Taliban. Uw broer was een gewone strijder en uw vader was een lokale commandant, die in die hoedanigheid twee leden van de verkiezingscommissie in Lewanyan ontvoerde, waarvan er één later werd vermoord. Uw broer kwam meer dan vier jaar geleden om bij een aanval op de Fransen in de Uzbin vallei. Uw vader kwam ongeveer twee jaar geleden eveneens om bij een aanval op de Fransen. Ongeveer twee maanden na de dood van uw vader kwamen leden van de Taliban naar uw dorp om er in de moskee te prediken over de jihad. U werd ook persoonlijk benaderd met de vraag om de jihad te vervoegen, met als extra argument dat u de dood van uw broer en vader moest wreken. U ging hier echter niet op in. Een paar dagen later werd u, terwijl u op uw velden aan het werk was, opnieuw

benaderd door de Taliban, die u verplichtten mee te gaan naar Dak Khala, waar u een onderhoud had met een zekere Malawi Akbar, die u vertelde dat u wapens die uw vader bewaard zou hebben toen hij commandant was, aan de Taliban diende terug te bezorgen. U kreeg twee dagen de tijd om die wapens te verzamelen. Twee dagen later, toen u op uw velden aan het werk was, werd uw huis doorzocht door de Taliban, die één wapen vonden. Uw moeder bracht u hiervan op de hoogte en u vluchtte naar een kennis in Kutup Khail. Twee dagen later ontving uw familie een dreigbrief van de Taliban aan uw adres. Hierop ontvluchtte u Afghanistan. U kwam in België aan op 16.11.2012 en u vroeg asiel aan op 19.11.2012. Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw taskara; dreigbrief van de Taliban; de lidkaart van uw vader bij Hezb-e Islami; twee foto's.

B. Motivering

Volgens uw verklaringen verliet u uw land van herkomst omdat u vervolgd werd door de Taliban en de Afghaanse autoriteiten. Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a of b van de Vreemdelingenwet. Ten eerste moet worden opgemerkt dat u de banden van uw vader en uw broer met de Taliban niet aannemelijk hebt gemaakt door middel van overtuigende verklaringen en/of documenten. Zo kunt u in de eerste plaats weinig informatie geven over het verleden van uw vader bij de Hezb-e Islami en over zijn overstap naar de Taliban. Gevraagd naar wanneer uw vader bij Hezb-e Islami ging, kunt u daar enkel over vertellen dat dit "sinds heel lang geleden" was (zie gehoorverslag CGVS, dd. 23.01.2013 (CGVS 1), p.8). Ook over de rol van uw vader bij de Hezb-e Islami weet u niets te vertellen. U verklaart uw onwetendheid omtrent het verleden van uw vader bij de Hezb-e Islami door te stellen dat het lang geleden was en dat u nog niet geboren was (zie gehoorverslag CGVS dd. 18.02.2013 (CGVS 2), p. 12). Deze verklaring is echter niet bevredigend gezien u eveneens beweert dat uw vader "tot aan de Taliban" (CGVS 1, p.8) bij Hezb-e Islami was aangesloten en dat hij de Taliban verwoegde "sinds de Taliban aan de macht waren" (CGVS 1, p.10). Toen de Taliban in 1996 aan de macht kwamen in Afghanistan was u echter afgaande op uw eigen verklaringen 8 jaar en volgens uw taskara 16 jaar oud (zie CGVS 1, p. 3). In het licht van de bovenstaande verklaringen in verband met het tijdstip van de overstap van uw vader van Hezb-e Islami naar de Taliban die u tijdens uw eerste gehoor bij het CGVS aflegde, is het vreemd dat u tijdens uw tweede gehoor bij het CGVS geen enkele tijdsindicatie van de overstap van uw vader naar de Taliban kunt geven (CGVS 2, p. 12 en 13). Gevraagd naar de reden waarom uw vader de overstap maakte van Hezb-e Islami naar de Taliban kunt u ook geen zekerheid verschaffen. Zo stelt u dat u denkt dat uw vader als gevolg van een intern conflict binnen Hezb-e Islami in verband met de toename van de macht van de Pashai binnen de groepering, de overstap maakte naar de Taliban (CGVS 1, p. 8 en CGVS 2, p. 13). Nog in verband met de motieven achter het lidmaatschap van uw vader bij de Taliban stelde u tijdens uw eerste gehoor bij CGVS dat uw vader zich bij de Taliban aansloot omdat hij hiertoe onrechtstreeks verplicht werd door de sterke aanwezigheid van de Taliban in uw regio (CGVS 1, p. 11). Wanneer dezelfde vraag u gesteld wordt tijdens uw tweede interview, antwoordt u dat uw vader vroeger bij Hezb-e Islami was aangesloten en zich aansloot bij de Taliban "omdat hij dat gewoon was" (CGVS 2, p. 15). In verband met uw broer blijkt uit uw verklaringen dat hij zich in de eerste instantie vrijwillig aansloot bij de Taliban omwille van zijn eigen emoties en overtuigingen, en niet omdat hij daartoe gedwongen werd (CGVS 1, p. 12 en CGVS 2, p. 14). De rol van uw vader in de toetreding van uw broer bij de Taliban blijkt ook niet helemaal duidelijk uit uw relaas. Zo verklaart u tijdens uw eerste gehoor stellig dat hij in zijn keuze om de Taliban te verwoegen beïnvloed werd door uw vader (CGVS 1, p. 12). Tijdens uw tweede interview verklaart u dat dit "misschien" het geval was (CGVS 2, p. 14). Nochtans verklaart u ook dat uw vader niet "bepaald blij" was met de ideologie van de Taliban, maar dat hij geen andere mogelijkheid, geen andere keuze had (CGVS 1, p. 12). Gevraagd naar de religieuze betekenis van jihad komt u echter niet verder dan de algemene verklaring dat dit een strijd is tegen de ongelovigen en de buitenlanders die een land binnenvallen (CGVS 1, p. 13). U kunt geen passages uit de Koran aanhalen waarin de jihad vermeld wordt. Hieraan voegt u toe dat u dit niet gestudeerd hebt en dat u niet gelooft in wat de Taliban zeggen en interpreteren. Gelet op het feit dat zowel uw vader als broer lange tijd bij de Taliban waren aangesloten en dat de toetredingsmotieven van uw broer, zoals hierboven vermeld, deels ideologisch waren, is het vreemd dat u niet dieper kunt ingaan op deze ideologie van de Taliban. Ook is het in dit opzicht vreemd dat u verklaart dat u en uw broer weinig vertrouwd waren met de Koran en dat uw vader de Koran "helemaal niet" goed kende (CGVS 2, p. 15). In verband met de concrete activiteiten van uw vader verklaart u dat u hem daar geen vragen over stelde uit respect en omdat dat zo hoorde in uw gezin (CGVS 2, p. 11). Anderzijds blijkt wel dat u en uw moeder tegen uw vader en broer opmerkten dat het "ook niet altijd eerlijk is wat ze doen" (CGVS 1, p. 14). Met betrekking tot het incident in Lewanyan waarbij uw vader een soldaat zou hebben gedood en als gevolg waarvan u

vervolgning door de Afghaanse autoriteiten vreest, legt u bovendien ook vage en tegenstrijdige verklaringen af. Zo vertelt u tijdens uw eerste gehoor bij CGVS dat uw vader de soldaat zou hebben vermoord (CGVS 1, p. 10), maar bij uw tweede gehoor dat de soldaat misschien niet door uw vader werd vermoord. Een zekere Mallawi Akbar Khan dit zou gedaan hebben en de schuld voor de moord in uw vaders schoenen werd geschoven (CGVS 2, p.4). Het is vreemd dat u noch tijdens uw eerste gehoor bij het CGVS, noch in uw verklaring voor DVZ, de naam van Mallawi Akbar Khan vermeldt. Bij de DVZ haalt u het incident in Lewanyan overigens in het geheel niet aan, u verklaarde er enkel dat u niet naar Surboi kon omdat iedereen wist dat uw vader talib was geweest en hij "vele mensen" had gedood (verklaring CGVS bij DVZ, p. 4). Ook is het vreemd dat wanneer u gevraagd wordt of uw vader in verband met de moord werd opgepakt, u verklaart dit niet te weten (CGVS, p. 17). Er kan van u verwacht worden dat u van dergelijke essentiële informatie omtrent uw vader op de hoogte bent, al zeker wanneer u dit incident aanhaalt als reden waarom u in Afghanistan door de autoriteiten zou worden vervolgd. Daarnaast legt u vage verklaringen af over het tijdstip van uw vaders dood. Zo stelt u tijdens uw eerste interview bij het CGVS dat uw vader twee jaar of twee jaar en drie maanden geleden omkwam (CGVS 1, p. 4). Wanneer u tijdens datzelfde interview gevraagd wordt wanneer u Afghanistan verliet, antwoordt u echter ook "ongeveer twee jaar geleden" en "twee jaar en drie maanden of zo" (CGVS 1, p. 10). Aangezien volgens uw verklaringen uw problemen pas ongeveer twee maanden na uw vaders dood begonnen (CGVS 1, p. 8 en CGVS 2, p. 3), is het dus niet mogelijk dat u voor zowel de dood van uw vader als uw vertrek uit Afghanistan dezelfde tijdsindicatie opgeeft. Dat u ondanks uw gebrek aan opleiding een goed besef van tijd hebt, blijkt uit uw andere verklaringen met betrekking tot uw vluchtrelaas- zo weet u dat u na uw vertrek uit Afghanistan een twintigtal dagen in Iran verbleef, dat u vier maanden in Turkije hebt gewoond en dat u vervolgens anderhalf jaar in Griekenland hebt gewoond (CGVS 1, p. 7). Bijgevolg mag verondersteld worden dat u een dergelijke tragische gebeurtenis als de dood van uw vader nauwkeuriger kan kaderen in de tijd, zeker wanneer deze gebeurtenis rechtstreeks aanleiding gaf tot uw eigen problemen en vlucht uit Afghanistan. Uit uw vaders partijkaart van Hezb-e Islami die u voorlegt, blijkt overigens niet dat hij daarna voor de Taliban werkzaam was. Uit de foto's die u voorlegt blijkt evenmin dat uw vader of broer bij de Taliban waren aangesloten. Aangezien uw persoonlijke vluchtrelaas rechtstreeks verband hield met het lidmaatschap van uw vader en broer bij de Taliban en u dit lidmaatschap niet aannemelijk hebt gemaakt, kunnen uw verklaringen in verband met uw eigen problemen met de Taliban, evenmin voor waarheid worden aangenomen. Na voorgaande vaststellingen kan er geen enkel geloof meer worden gehecht aan uw beweringen inzake uw vluchtmotieven. Wat betreft de taskara die u nog voorlegt ter staving van uw asielrelaas moet gesteld worden dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas. In verband met de dreigbrief van de Taliban die u voorlegt moet worden opgemerkt dat documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf volstaan zij niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. De vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a of b van de Vreemdelingenwet kan u dan ook worden toegekend. Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus worden toegekend ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit het district Surobi van de provincie Kaboel. Dit volstaat op zich echter niet om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Uit een regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt immers dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden en in de zuidoostelijke regio. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld. Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kaboel sinds 2009-2010 merkkelijk verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kaboel gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald berymbommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse

burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kaboel ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert. Het geweld in de hoofdstad Kaboel is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kaboel actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Inzake uw persoonlijke omstandigheden dient in de eerste plaats te worden gesteld dat u, zoals hierboven werd aangetoond, ongeloofwaardige verklaringen aflegde omtrent een belangrijk onderdeel hiervan, namelijk de achtergrond van uw familie in Afghanistan. Door het afleggen van dergelijke ongeloofwaardige en tegenstrijdige verklaringen hierover stelt u de Commissaris-generaal niet in staat een volledig beeld te krijgen van uw persoonlijke omstandigheden. Temeer daar er ook ernstig kan worden getwijfeld aan uw beweringen inzake uw leeftijd. Deze komen immers niet overeen met de inhoud van de door u voorgelegde taskara. Ondanks de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen kan evenwel worden vastgesteld dat, hoewel u ongeschoold bent, u hebt bewezen over een grote mate van zelfstandigheid te beschikken aangezien u in Griekenland meerdere maanden hebt gewerkt, onder andere bij een lasser, om uw reis naar België te kunnen bekostigen. Omwille van bovenstaande redenen mag worden aangenomen dat u in staat bent om buiten uw regio van herkomst, bijvoorbeeld in Kaboel, een bestaan uit te bouwen. Gevraagd naar deze mogelijkheid verwees u tijdens het gehoor voor de Commissaris-generaal naar het feit dat uw vader door de autoriteiten werd gezocht voor moord en dat u als gevolg daarvan evenmin vrij kon bewegen. Gezien de ongeloofwaardigheid van uw beweringen omtrent de activiteiten van uw vader kunnen deze elementen echter niet als een ernstige belemmering van een hervestiging in Kaboel worden gezien. Op basis van al het voorgaande moet er dan ook worden gesteld dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kon en, bij een terugkeer naar Afghanistan, kan onttrekken door zich in Kaboel te vestigen. Bijgevolg kan u de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor bijkomend onderzoek.

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 52 en 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 1, A (2) van het internationaal verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen schendt.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling. De Raad hecht immers geen geloof aan verzoekers asielrelaas omdat verzoeker over wezenlijke onderdelen van zijn relaas tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen aflegde.

De commissaris-generaal heeft immers terecht gesteld dat het vreemd is dat verzoeker tijdens zijn eerste gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beweerde dat zijn vader tot aan de taliban bij Hezb-e Islami was aangesloten en dat hij de taliban vervoegde sinds de taliban aan de macht waren, terwijl hij tijdens zijn tweede gehoor geen enkele tijdsindicatie van de overstap van zijn vader naar de taliban kon geven. Verzoeker geeft geen verklaring voor deze vaststelling.

De commissaris-generaal heeft ook terecht gesteld dat verzoeker tijdens zijn eerste gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen vertelde dat zijn vader de soldaat zou hebben vermoord en tijdens zijn tweede gehoor dat de soldaat misschien niet door zijn vader werd vermoord maar dat een zekere Mallawi Akbar Khan dit zou gedaan hebben en de schuld voor de moord in zijn vaders schoenen werd geschoven. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat Mallawi de man doodde maar geeft geen verklaring voor het feit dat verzoeker hierover tegenstrijdige verklaringen aflegde.

De commissaris-generaal heeft ook terecht gesteld dat het vreemd is dat als verzoeker gevraagd wordt of zijn vader in verband met de moord werd opgepakt, hij verklaart dit niet te weten. Nochtans mag worden verwacht dat verzoeker zoiets zeker zou weten. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij wel degelijk verklaarde dat zijn vader voor de moord werd opgepakt door de politie. Uit de gehoorverslagen blijkt echter niet dat hij dit heeft verklaard.

Om deze redenen hecht de Raad geen geloof aan verzoekers asielrelaas. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker immers niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verder is de Raad van mening dat verzoeker naar zijn land van herkomst kan terugkeren zonder een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De commissaris-generaal heeft immers terecht geoordeeld dat verzoeker over een binnenlands beschermingsalternatief beschikt in de stad Kaboel.

De Raad wijst erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens zich niet verzet tegen de mogelijkheid van een binnenlands vestigingsalternatief in Afghanistan (EHRM 13 oktober 2011, Hussein/Zweden, § 96 en § 97). Het Hof verwijst hiervoor naar de UNHCR *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan”* van 17 december 2010 die een vestigingsalternatief verbinden aan de aanwezigheid van de traditionele beschermingsmechanismen zoals familie-, clan- en stamverbanden. Volgens het UNHCR vervalt de nood aan traditionele beschermingsmechanismen echter voor mannelijke alleenstaanden en gezinnen indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken. Het Hof besluit dan ook dat een vestigingsalternatief in deze gevallen mogelijk is op voorwaarde dat men deze gebieden veilig kan bereiken, deze toegankelijk zijn en men er zich kan vestigen.

De Raad sluit zich aan bij het oordeel van de commissaris-generaal dat uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat burgers in de stad Kaboel geen reëel risico lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Verzoeker betwist dit ook niet.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij geen intern vluchtalternatief heeft omdat hij reeds problemen kende met de taliban en met de autoriteiten. Hierboven is echter vastgesteld dat aan deze problemen geen geloof kan worden gehecht zodat dit geen bezwaar kan zijn om zich in de stad Kaboel te vestigen.

Op basis van de informatie die de partijen hem aanreiken, is de Raad dan ook van mening dat verzoeker naar zijn land van herkomst kan terugkeren zonder een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.2.4. Vernietiging

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juni tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER